

Kriminellt eller ej?

Anfastebo riskerar att bli ett av Sveriges mest omtalade naturreservat av helt fel orsak. Att platsen aldrig blev vad regeringens förlängda arm, Länsstyrelsen, beslutade. Naturreservatet bildades för 40 år sedan, men ytterst få känner till det och ännu färre har besökt platsen. Det beror självklart på att Anfastebo saknar skyltning, gränsmarkeringar och parkeringsplats för besökare. Alefjälls naturskyddsförening har med ordförande **Bruno Nordenborg** i spetsen i över fyra års tid försökt förmå Västkuststiftelsen och Länsstyrelsen i Västra Götaland att ta sitt ansvar. Trots löften om åtgärder för att göra området mer tillgängligt för allmänheten har inget hänt. Så frågan som föreningen nu ställer i en insändare publicerad i GP (5/11-17) rörande huruvida det är kriminellt eller ej att inte genomföra ett klubbat beslut måste anses befogad. Förvaltarna och de som bär ansvaret för Anfastebo är Västkuststiftelsen och Länsstyrelsen Västra Götaland. Att efter 40 års handlingsförklarning påstå att det saknas resurser och att Anfastebo inte är ett prioriterat område känns som ett mindre världsrekord i dålig argumentation.

Det är viljan och modet att genomföra ett beslut fattat av Länsstyrelsen 1977 som saknas – inget annat. Om det är så här som vi ska hantera våra naturreservat bävar jag för att det blir en grön framtid.

Med både lite förväntan och visst vemod konstaterar man att 2017 närmar sig slutet. De första julbordsannonserna är ett tydligt tecken på det. Tänk att vi snart ska summera ännu ett år och trots en extra dag (skottår) känns det som om just detta år har gått extra fort. Jag funderar på vad man kan göra för att sänka tempot och minska stressen – fast ändå få lika mycket gjort. Det är självklart ingen logisk ekvation att få ihop, men eftersom mycket handlar om upplevelsen så är det ju en känsla vi ska förändra. Jag tror inte vi presterar mer på jobbet idag än igår, ändå upplever de flesta av oss en ökad stress. Vad beror det på? Ett skäl är att vi har större behov idag. Vi vill göra mer saker och många av oss har lärt sig att för att hinna med allt krävs det planering. Det sker ofta genom att vi skriver in det

i telefonen och varje gång vi öppnar kalendern påminns vi av allt som stundar. Fast håll med om att det är både på gott och ont? Personligen kan jag bli galet stressad av att se hur dagarna fylls på och man nästan längtar efter de vita fälten, dagarna som saknar en plan. Så planeringen som ska underlätta är samtidigt en stressfaktor. Enda sättet för att sänka belastningen både fysiskt och mentalt är att planera in de vita fälten – reservera ett antal dagar i månaden och göra dem omöjliga att boka in något på.

Ansvarig utgivare Alekurlren
PER-ANDERS KLÖVERSJÖ